

Geloof en een hoop zonnepanelen

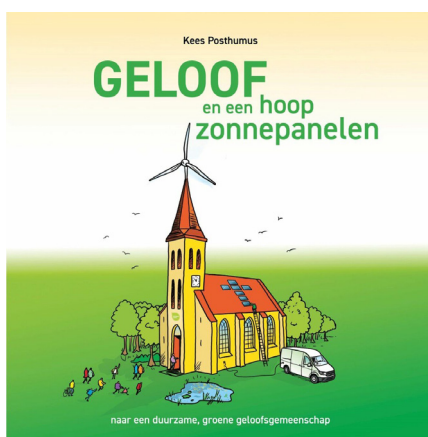
Handzame en praktische verduurzamingsgids

In samenwerking met GroeneKerken stelde Kees Posthumus een leuk en praktisch boekje samen. De ondertitel luidt: 'naar een duurzame, groene geloofsgemeenschap'.

TEKST JOS AARNOUDSE BEELD PR

Posthumus heeft 10 verschillende mensen gesproken over hun kerk (8x), synagoge of moskee (beide 1x) en wat er gebeurd is om hun geloofsgemeenschap 'groener' te krijgen. Dat levert tien inspirerende 'best practices' op. Ondertussen worden die 'interviews' opgeluisterd met duurzame recepten, meditatieve teksten, relevante berichten en leuke cartoons van Martijn Cornelissen. Het is dus echt een uitgave om in te grasduinen. Je gaat niet in één keer die 175 bladzijden doorwerken, maar legt het ergens neer, waar het opvalt, zodat je het niet vergeet om er wat uit te lezen. En ondertussen pakt dan ook misschien een huisgenoot of een mede-kerkklid het eens op.

Uit het stukje vanuit de Protestantse Kerk maak ik op dat 'nog maar' 220 gemeenten een groene kerk zijn. Je kunt het misschien ook omdraaien en zeggen, het zijn 'er al' 220. Toch zegt dat aantal vooral dat we nog een lange weg te gaan hebben. Er wordt op gewezen dat de inzet voor duurzaamheid vraagt om een lange adem en dus om geloof. Ook willen we niet vervallen tot het belerende vingertje. De kerk heeft op andere terreinen lang een geschiedenis gekend van 'gij zult wel' en 'gij zult niet'. Aan de andere kant: de urgentie om in onze levens, in onze samenleving en dus ook in onze kerken zaken aan te pakken is er wel degelijk. In het boek zie je dat er vooral aangesloten wordt bij de eigen dagelijkse praktijk. Vandaar ook de praktische voorbeelden en de recepten.

Jammer is dat dit toch in sommige bijdragen niet wordt volgehouden. En er ook zo nodig harde noten gekraakt moeten worden ('Er is iets grondig mis met de gangbare theologie' en 'Dat is in een notendop een theologie die niet deugt' (p. 96 en 99)). Dat gaat dan over het zogenaamde antropocentrische van de christelijke theologie. Daarbij wordt er maar van uitgegaan, dat als je een theologie hebt waarin vooral het verhaal van God met mensen de volle aandacht krijgt, er niks meer terecht kan komen van duurzaamheid en ecologisch respect voor al wat leeft. Onzin natuurlijk. Zo snel kun je de traditie én Huub Oosterhuis niet bij het grof vuil zetten.

Ondertussen hebben we als kerkrentmeesters wel degelijk het nodige huiswerk. Ik zie allerlei initiatieven om mensen en organisatie door 'deze energiecrisis' heen te loodsen. Dat veronderstelt, dat het een 'crisis' is die wel

weer overgaat. Ik bedoel de hoge prijzen voor energie. Maar waarschijnlijker is dat het een versnelling betekent naar een nieuwe permanente situatie. Niet alleen vanuit zorg voor het leven, maar ook financieel is het van belang dat we in onze gemeenten fors nadenken over investeren en mogelijk afstoten. Er is in onze kerk beslist het nodige aan vermogen te vinden. Kerkrentmeesters noemen dat graag: appeltjes voor de dorst. Welnu ook op het gebied van het verduurzamen van onze kerkgebouwen en pastorieën is de tijd wel gekomen dat we hard aan de bak moeten. En als het gaat om vastgoed, waarbij het voor de kerk – lees: een plaatselijke gemeente – niet meer verstandig is om er ontzettend veel in te investeren, denk dan na over alternatieven. Maar voor het overige: laten we versneld aan de slag gaan.

Ondertussen is het boekje 'Geloof en een hoop zonnepanelen' een handzame gids om in ieder geval elk stapje dat kan te gaan zetten in de goede richting. Op naar 1500 'groene gemeenten' binnen de Protestantse Kerk zou ik zeggen. Nog 1280 te gaan!

Kees Posthumus (2022). Geloof en een hoop zonnepanelen. Naar een duurzame, groene geloofsgemeenschap. Utrecht: KokBoekencentrum Uitgevers, ISBN 9789043538176, €17,50